

17363 LLEI 21/1992, de 16 de juliol, d'indústria.
(«BOE» 176, de 23-7-1992.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

1

Aquesta Llei té els objectius següents: a) Establir les normes bàsiques d'ordenació de les activitats industrials per les administracions públiques. b) Fixar els mitjans i procediments per coordinar les competències en matèria d'indústria de les administracions esmentades, i c) Regular l'actuació de l'Administració de l'Estat en relació amb el sector industrial.

Les disposicions de la Llei s'articulen en el marc que delimiten els preceptes que s'exposen de la Constitució espanyola de 1978, (CE), en la qual no hi ha referència expressa a la indústria, però sí a l'activitat econòmica del conjunt de la qual forma part la indústria.

L'article 38 de la CE reconeix la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat, i obliga els poders públics a garantir i protegir l'exercici d'aquesta llibertat i la defensa de la productivitat, d'acord amb les exigències de l'economia general i, si s'escau, de la planificació.

L'article 40.1 de la CE disposa que els poders públics han de promoure les condicions favorables per al progrés social i econòmic i per a una distribució de la renda regional i personal més equitativa, en el marc d'una política d'estabilitat econòmica.

A l'article 130.1 de la CE s'estableix que els poders públics han d'atendre la modernització i el desenvolupament de tots els sectors econòmics.

L'article 139.2 de la CE preceptua que cap autoritat pot adoptar mesures que directament o indirectament obstaculitzin la llibertat de circulació i establiment de les persones i la lliure circulació de béns en tot el territori espanyol.

L'article 51.1 de la CE prescriu que els poders públics han de garantir la defensa dels consumidors i usuaris, i protegir, mitjançant procediments eficaços, la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics d'aquests.

L'article 45.2 de la CE ordena que els poders públics han de vetllar per la utilització racional de tots els recursos naturals, amb la finalitat de protegir i millorar la qualitat de la vida i defensar i restaurar el medi ambient, basant-se en la indispensable solidaritat col·lectiva.

Aquesta Llei constitueix la norma bàsica que sistematitza el variat elenc de disposicions de divers rang que avui regeixen en matèria d'indústria, i a la vegada cobreix les importants llacunes existents, entre altres les relatives al registre d'establiments industrials d'àmbit estatal i al règim sancionador en matèria de seguretat industrial.

La Llei també compleix la necessitat d'adaptar la regulació de l'activitat industrial a Espanya a la derivada de la nostra incorporació a la Comunitat Econòmica Europea i la constitució del mercat interior, fet que implica, entre altres conseqüències, la necessitat de compatibilitzar els instruments de la política industrial amb els de la lliure competència i circulació de mercaderies. En matèria de seguretat i qualitat industrials, es té particularment en compte l'objectiu d'eliminació de barreres tècniques a través de la normalització i l'harmonització de les reglamentacions i els instruments de control, així com el nou enfo-

cament comunitari basat en la substitució progressiva de la tradicional homologació administrativa de productes per la certificació que realitzen empreses i altres entitats, amb la supervisió corresponent de les seves actuacions per part dels poders públics.

2

L'activitat industrial està regulada actualment a Espanya per la part vigent de la Llei de 24 de novembre de 1939, d'ordenació i defensa de la indústria nacional. Aquesta Llei, en gran part derogada, d'acord amb la realitat política, social i econòmica del temps en què es va promulgar, atorgava a l'Estat facultats absolutes de control del sector industrial, mitjançant l'atorgament d'autoritzacions prèvies per a la instal·lació de qualsevol classe d'indústria.

L'evolució legislativa del dret referit a l'activitat industrial s'ha orientat per la necessitat d'anar modificant el dit marc de facultats absolutes que establí la Llei de 1939.

El Decret llei 10/1959, de 21 de juliol, sobre ordenació econòmica, va iniciar el procés liberalitzador. Quant al sector industrial aquest procés es va plasmar en el Decret 157/1963, de 26 de gener, de llibertat d'instal·lació, ampliació i trasllat d'indústries, que va establir tres grups amb un règim diferent: el primer, d'indústries de lliure instal·lació que només necessitaven la inscripció en el registre industrial; el segon, d'indústries sotmeses a condicions tècniques i dimensions mínimes, i un tercer grup que seguia subjecte a autorització administrativa prèvia. El Decret 2072/1968 va alliberar determinades indústries del règim de condicions mínimes o d'autorització prèvia.

Un nou pas en l'evolució liberalitzadora va suposar el Reial decret 378/1977, de 25 de febrer, el qual va fer desaparèixer el grup d'indústries subjecte a condicions mínimes, i va establir un sistema de lliure instal·lació d'indústries i un altre d'autorització administrativa prèvia; aquest últim va experimentar un augment considerable en incloure-hi els sectors sotmesos a plans d'ordenació o reestructuració i altres per motius de consum energètic, importacions, interès preferent i tecnologia estrangera.

El règim vigent quant a instal·lació, ampliació i trasllat d'indústries està contingut en el Reial decret 2135/1980, de 26 de setembre, de liberalització industrial, que només deixa afectes a l'autorització administrativa prèvia les indústries següents: a) Les de mineria, hidrocarburs i producció, distribució i transport d'energia i productes energètics. b) Les d'armes i explosius i indústries d'interès militar. c) Les d'estupefaents o psicòtrops. d) Les sotmeses a plans de reconversió industrial.

Com a últim pas liberalitzador es pot considerar el Reial decret llei 1/1986, de 14 de març, de mesures urgents administratives, financeres, fiscals i laborals, l'article 1 del qual estableix el silenci administratiu positiu per a la concessió de llicències i autoritzacions d'instal·lació, trasllat o ampliació d'empreses o centres de treball, excepte a determinades indústries (armes, explosius, interès militar, hidrocarburs, instal·lacions elèctriques, radioactives i en reconversió).

Altres aspectes de la indústria els han regulat lleis especials. La promoció industrial, mitjançant la Llei 152/1963, de 2 de desembre, d'indústries d'interès preferent, que permet declarar un sector industrial o part d'aquest d'«interès preferent», o qualificar una determinada zona geogràfica de «localització preferent», amb els beneficis corresponents. Les situacions de crisi que van afectar diversos sectors industrials van donar lloc a normes legals de mesures per a la reconversió i la reindustrialització: Reial decret llei 9/1981, de 5 de juny; Llei 21/1982, de 9 de juny; Reial decret llei 8/1983, de 30 de novembre, i Llei 27/1984, de 26 de juliol.

Finalment és necessari referir-se a les disposicions sobre seguretat, que revesteixen una importància primor-

dial. El Decret de 30 de novembre de 1961 aprova el Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses. L'Ordre ministerial de 9 de març de 1971 aprova l'Ordenança general de seguretat i higiene en el treball. El Reial decret 1495/1986, de 26 de maig, aprova el Reglament de seguretat en les màquines. El Reial decret 886/1988, de 15 de juliol, estableix la prevenció d'accidents majors en determinades activitats industrials. Per a un bon nombre d'instal·lacions i productes industrials hi ha reglaments de seguretat, desenvolupats en les corresponents instruccions tècniques complementàries (ITC).

En el camp de la seguretat industrial tenen un relleu especial les disposicions referents a normalització, homologació i certificació; el gran increment i complexitat d'aquestes, en tots els països industrialitzats, ha suposat que aquestes funcions les hagin passat a desenvolupar en gran part entitats col·laboradores de les administracions públiques i laboratoris privats. El Reial decret 735/1979, de 20 de febrer, disposa la normativa que han de complir les entitats col·laboradores en expedició de certificats de qualitat, homologació i verificació. El Reial decret 2584/1981, de 18 de setembre, aprova el Reglament general d'actuacions en el camp de la normalització i homologació. El Reial decret 1614/1985, d'1 d'agost, ordena les activitats de normalització i certificació. El Reial decret 1407/1987, de 13 de novembre, regula les entitats d'inspecció i control reglamentari en matèria de seguretat de productes, equips i instal·lacions industrials.

Queden exclosos d'aquests procediments els vehicles automòbils, els seus components i altres equips de transport lligats a la seguretat viària, en què l'Administració continua sent directament responsable d'aquestes homologacions, que es beneficien del reconeixement mutu per part d'altres estats, en funció de convenis internacionals de llarga tradició i forta implantació en el sector.

3

El fonament del caràcter bàsic que es confereix a gran part de la Llei, així com el de les normes de coordinació entre les administracions públiques, es troba en les disposicions de la Constitució que s'indiquen.

L'article 149.1.13a de la CE confereix a l'Estat competència exclusiva sobre les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i, consegüentment, com que l'activitat industrial és una part de l'activitat econòmica, l'Estat té competència per determinar les bases i la coordinació referent a tota classe d'indústries, cosa que inclou el règim de creació, instal·lació, ampliació, trasllat o cessament d'activitats industrials.

A més, atès que aquest aspecte es relaciona amb el principi de llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat, l'article 149.1a constitueix una habilitació complementària perquè l'Estat reguli les condicions bàsiques de l'exercici de l'activitat industrial.

A l'article 149.1.13a de la CE s'han de diferenciar dos continguts:

A) Les bases i ordenació o direcció de l'activitat econòmica, que són la manifestació d'un principi més ampli: el de la unitat de l'ordre econòmic que informa el sistema de distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes en matèria econòmica, amb la finalitat que no es produeixin resultats disfuncionals i desintegradors de l'ordre esmentat.

Aquesta unitat de l'ordenament econòmic en tot l'àmbit de l'Estat és exigida en la Constitució de manera directa o indirecta (així als articles 2, 40, 128, 130, 131, 138 i 139), i la seva consecució només es pot assolir mitjançant l'adopció de mesures de política econòmica aplicables amb caràcter general a tot el territori nacional.

Aquesta unitat s'ha de garantir excepcionalment mitjançant certs actes d'execució quan, per la naturalesa de la matèria, és un complement necessari per garantir la

consecució de la finalitat objectiva a què respon la competència estatal sobre les bases, si bé, en tot cas, la fixació de les bases no han d'arribar a tal grau de desenvolupament que deixin buides de contingut les corresponents competències de les comunitats autònomes.

B) La coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, que s'ha d'entendre com la fixació de mitjans i sistemes de relació que facin possible la informació recíproca, l'homogeneïtat tècnica en determinats aspectes i l'acció conjunta de les diferents administracions públiques en l'exercici de les seves respectives competències, de tal manera que s'aconsegueixi la integració d'actes parcials en la globalitat del sistema.

En aquest marc, es configuren en la Llei una sèrie d'instruments i mitjans per propiciar i possibilitar la col·laboració i cooperació entre l'Estat i les comunitats autònomes en el camp de l'activitat industrial: Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial i Comissió de Registre i Informació Industrial.

4

La Llei s'estructura en cinc títols, tres disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i una disposició final.

El títol I, Disposicions generals, especifica l'objecte, les finalitats, l'àmbit d'aplicació i la llibertat d'establiment.

El títol II determina els objectius de promoció i modernització que han de dur a terme les administracions públiques, els objectius dels programes de promoció, les mesures i procediments aplicables i la creació de la Comissió per a la Competitivitat Industrial, com a òrgan consultiu, integrat pels membres de reconegut prestigi de la indústria, la ciència i les administracions públiques, amb la funció de contribuir a l'avaluació i millora de la competitivitat de la indústria espanyola.

El títol III, Seguretat i qualitat industrials, constitueix el nucli de la Llei per la importància creixent d'aquesta matèria en el context internacional. Es divideix en dos capítols precedits d'un article comú, de definicions i conceptes.

El capítol I, Seguretat industrial, es refereix a un sistema de disposicions obligatòries. Estableix l'objecte de la seguretat, el contingut dels reglaments, els mitjans de prova del compliment reglamentari i el control administratiu d'aquest compliment. Configura els organismes de control com a entitats, amb personalitat jurídica, que han de disposar de mitjans materials i humans, així com de solvència tècnica i financera, per verificar que les instal·lacions i els productes industrials compleixen les condicions de seguretat que fixin els reglaments. Així mateix es regulen les entitats d'acreditació, com a institucions sense ànim de lucre d'àmbit estatal, per verificar que els organismes de control compleixen les condicions i els requisits tècnics exigits per al seu funcionament. Finalment, crea el Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial com a òrgan encarregat d'impulsar i coordinar les actuacions de les administracions públiques en aquesta matèria, integrat per un representant de cada comunitat autònoma i el mateix nombre de representants de l'Administració de l'Estat.

El capítol II, Qualitat industrial, estableix les actuacions que les administracions públiques, en col·laboració, han de dur a terme per procurar la competitivitat de la indústria espanyola; així mateix defineix els agents a través dels quals es pot instrumentar la qualitat industrial mitjançant un sistema de normes voluntàries.

El títol IV, Registre d'establiments industrials i informació estadística industrial, configura el Registre d'establiments industrials, de caràcter administratiu i àmbit estatal, que no ha de ser un obstacle perquè les comunitats autònomes estableixin els seus propis registres. El seu objectiu és constituir l'instrument per al coneixement

i la publicitat de l'activitat industrial, que tant poden utilitzar les administracions públiques com els ciutadans i les empreses, i s'hi regulen el seu àmbit i contingut, l'obligatorietat per part de les empreses i dels agents col·laboradors de les administracions públiques de comunicar les dades que s'hi han d'inscriure i la coordinació de la informació administrativa. Aquest títol es completa amb la creació de la Comissió de Registre i Informació Industrial, amb el caràcter d'òrgan de coordinació per a aquestes matèries, integrat per representants de l'Administració de l'Estat i de les comunitats autònomes.

El títol V, Infraccions i sancions, es dedica a regular la responsabilitat de totes les parts i agents que intervenen en les activitats industrials, tipifica les infraccions i estableix el corresponent règim sancionador, els subjectes responsables i les competències sancionadores.

La disposició addicional primera canvia la denominació del Registre de la propietat industrial per la d'Oficina Espanyola de Patents i Marques, i fa una nova redacció de determinats articles de la Llei que va crear l'organisme i de la Llei de patents, per adaptar aquests preceptes a les necessitats actuals.

La disposició addicional segona adapta el que disposen determinats preceptes de la Llei 21/1974, sobre recerca i explotació d'hidrocarburs, a les exigències derivades de la pertinença d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea.

La disposició addicional tercera estableix la coordinació de les competències dels ministeris d'Indústria, Comerç i Turisme i d'Obres Públiques i Transports en matèria de seguretat i qualitat referents a telecomunicacions i construcció de vaixells.

Les disposicions transitòries contenen els preceptes necessaris per mantenir la vigència temporal d'entitats i de disposicions referents a determinades matèries que regula la Llei.

La disposició derogatòria i la final inclouen la legislació que deixa de tenir vigència i els articles de la Llei als quals es dona caràcter de norma bàsica.

Títol I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

Aquesta Llei té per objecte establir les bases d'ordenació del sector industrial, així com els criteris de coordinació entre les administracions públiques, de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.1a i 13a de la Constitució espanyola.

Article 2. *Finalitats.*

L'objecte expressat a l'article anterior es concreta en la consecució de les finalitats següents:

1. Garantia i protecció de l'exercici de la llibertat d'empresa industrial.
2. Modernització, promoció industrial i tecnològica, innovació i millora de la competitivitat.
3. Seguretat i qualitat industrials.
4. Responsabilitat industrial.

Així mateix, és finalitat d'aquesta Llei contribuir a compatibilitzar l'activitat industrial amb la protecció del medi ambient.

Article 3. *Àmbit d'aplicació i competències.*

1. Es consideren indústries, als efectes d'aquesta Llei, les activitats dirigides a l'obtenció, reparació, manteniment, transformació o reutilització de productes indus-

trials, l'envasatge i embalatge, així com l'aprofitament, recuperació i eliminació de residus o subproductes, sigui quina sigui la naturalesa dels recursos i processos tècnics utilitzats.

2. Així mateix estan inclosos en l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei els serveis d'enginyeria, disseny, consultoria tecnològica i assistència tècnica directament relacionats amb les activitats industrials.

3. Les disposicions sobre seguretat industrial són aplicables, en tot cas, a les instal·lacions, equips, activitats, processos i productes industrials que utilitzin o incorporin elements, mecanismes o tècniques susceptibles de produir els danys a què es refereix l'article 9.

4. Es regeixen per aquesta Llei, en el que no preveu la seva legislació específica:

- a) Les activitats de generació, distribució i subministrament de l'energia i productes energètics.
- b) Les activitats de recerca, aprofitament i benefici dels jaciments minerals i altres recursos geològics, sigui quin sigui el seu origen i estat físic.
- c) Les instal·lacions nuclears i radioactives.
- d) Les indústries de fabricació d'armes i explosius i les que es declari d'interès per a la defensa nacional.
- e) Les indústries alimentàries, agràries, pecuàries, forestals i pesqueres.
- f) Les activitats industrials relacionades amb el transport i les telecomunicacions.
- g) Les activitats industrials relatives al medicament i la sanitat.
- h) Les activitats industrials relatives al foment de la cultura.
- i) Les activitats turístiques.

5. En l'àmbit de competències de l'Administració de l'Estat, correspon al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme la proposta i execució de la política del Govern en relació amb les actuacions a què es refereix aquesta Llei, que la legislació vigent no atribueixi específicament a altres departaments ministerials.

6. El Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme ha de ser consultat preceptivament, per part d'altres òrgans de l'Administració de l'Estat, en les matèries següents:

- a) Plans i programes de promoció, qualitat i seguretat industrials.
- b) Plans i programes que impliquin la contractació de productes o serveis industrials que incideixin significativament sobre el volum total de la demanda o sobre el desenvolupament industrial o tecnològic en els termes que s'estableixin reglamentàriament.
- c) Valoració, per part de l'autoritat laboral, de la concurrència de raons tecnològiques, econòmiques, organitzatives o productives en expedients de regulació d'ocupació o de modificació de les condicions de treball, relacionats amb l'aplicació de les mesures laborals específiques a què es refereix l'article 6, apartat 1.

7. Les consultes que preveu l'apartat 6, paràgrafs a) i b), d'aquest article no són necessàries quan es tracti d'òrgans en què el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme participi en la formulació dels plans i els programes corresponents.

Article 4. *Llibertat d'establiment.*

1. Es reconeix la llibertat d'establiment per a la instal·lació, ampliació i trasllat de les activitats industrials.

2. No obstant això, es requereix l'autorització administrativa prèvia de l'Administració competent per a la instal·lació, ampliació i trasllat d'indústries en els supòsits següents:

- a) Quan ho estableixi una llei per raons d'interès públic.

b) Quan s'estableixin reglamentàriament per al compliment d'obligacions de l'Estat derivades de tractats i convenis internacionals.

Títol II

Promoció, modernització i competitivitat industrials

Article 5. *Programes de promoció industrial.*

1. L'Administració de l'Estat ha d'adoptar programes per afavorir l'expansió, el desenvolupament, la modernització i competitivitat de l'activitat industrial, millorar el nivell tecnològic de les empreses i potenciar els serveis i el finançament adequat a la indústria, amb especial atenció a les empreses de dimensió petita i mitjana.

2. En l'adopció i execució dels programes que s'assenyalen en el punt següent, s'ha de tenir especialment en compte la necessitat de promoure un desenvolupament harmònic del conjunt del país i de reforçar-ne la cohesió econòmica i social, a fi d'afavorir el desenvolupament de les regions de baix nivell de vida, en què hi hagi una situació de desocupació greu o que resultin greument afectades pel declivi industrial o demogràfic.

3. Els programes de promoció i modernització els han d'executar l'Administració de l'Estat i les comunitats autònomes en l'àmbit de les seves competències i han de perseguir fonamentalment els objectius següents:

a) El foment de la competitivitat de les empreses industrials, mitjançant la millora de l'eficiència i flexibilitat dels processos de producció, distribució i comercialització, dels sistemes d'organització i gestió, de la formació, de la qualitat industrial i de la innovació de productes i de processos.

b) El foment de la innovació i del desenvolupament de tecnologies pròpies, incorporació de tecnologies avançades, generació d'infraestructures tecnològiques d'utilització col·lectiva i protecció de la tecnologia a través dels instruments de la propietat industrial, així com del disseny i altres intangibles associats a les activitats industrials.

c) La millora de la qualificació professional, tècnica i empresarial dels recursos humans, que permeti l'adaptació ràpida de les empreses als canvis tecnològics, organitzatius i gerencials.

d) L'adaptació estructural de les empreses i sectors industrials a les exigències del mercat i la seva projecció internacional, i fomentar per a això les inversions adequades.

e) La compatibilitat de les activitats industrials amb les exigències mediambientals i de seguretat, i l'adaptació a aquestes exigències, potenciant les corresponents mesures preventives, protectores i correctores, així com el desenvolupament i la incorporació de les tecnologies adequades.

f) La introducció de mesures que possibilitin l'estalvi i l'eficiència energètica, així com el reciclatge i reutilització dels residus industrials.

g) El foment de la difusió de la informació agregada industrial i empresarial, així com de la informació de les tecnologies disponibles que contenen els instruments de propietat industrial, per al seu millor coneixement entre les empreses.

h) El foment de la cooperació interempresarial especialment entre les petites i mitjanes empreses per a la posada en comú, la utilització compartida o la demanda conjunta de serveis i la potenciació d'associacions i altres entitats de caràcter empresarial, que tinguin com a objectiu la modernització i internacionalització de les indústries mitjançant la prestació de serveis vinculats a l'exercici d'activitats industrials.

4. En la instrumentació dels programes de promoció i modernització industrials, es considera de manera integrada el conjunt del procés de producció, ús o consum i rebuig de cada bé industrial.

Article 6. *Mesures aplicables i procediment.*

1. Els programes a què es refereix l'article anterior, que, en tot cas, s'han de sotmetre a la normativa nacional i comunitària sobre defensa de la competència, es poden instrumentar a través de la concessió d'ajudes i incentius públics i l'adopció de les mesures laborals i de Seguretat Social específiques que es determinin reglamentàriament, i s'han de sotmetre als límits i condicions que estableixi el dret comunitari.

2. Els programes o mesures que no requereixin, per la seva naturalesa, l'aprovació del Consell de Ministres s'han de sotmetre en tot cas a la Comissió Delegada del Govern per a Afers Econòmics quan concorri alguna de les característiques següents:

a) Que tinguin caràcter plurianual i requereixin la provisió de dotacions pressupostàries d'aquest caràcter.

b) Que per al desenvolupament dels programes i mesures esmentats es requereixi la participació de diferents òrgans de l'Administració de l'Estat. L'aprovació de plans i programes que incloguin mesures laborals i de Seguretat Social específiques requereix la proposta conjunta del Departament competent i del de Treball i Seguretat Social.

c) Que ho requereixin la millor coordinació de la política econòmica i l'interès general.

3. Els programes relacionats amb la recerca i el desenvolupament tecnològic s'han de coordinar amb el Pla nacional de recerca científica i desenvolupament tecnològic i amb plans anàlegs desenvolupats per diferents departaments o administracions.

4. Els programes que continguin entre els seus objectius els de compatibilitat de les activitats industrials per les exigències mediambientals s'han de coordinar amb les administracions competents en aquesta matèria.

5. Sense perjudici de les disposicions que conté la Llei general pressupostària, en la normativa reguladora dels programes de promoció i modernització industrials es pot establir l'obligació de reintegrar les ajudes o subvencions públiques en els supòsits de liquidació, trasllat, venda o canvi de titularitat de l'empresa beneficiària, així com en els casos en què s'hagin assolit els objectius previstos i quedi assegurada l'estabilitat financera.

6. Sense perjudici del que disposa l'article 4, els programes d'actuació industrial poden establir, en cas que es concedeixin ajudes, el compromís del beneficiari de no traslladar o limitar l'activitat en els terminis que estableixin aquests programes, llevat de l'autorització administrativa prèvia.

Article 7. *Comissió per a la Competitivitat Industrial.*

1. Per tal de portar a terme una avaluació permanent sobre la competitivitat de la indústria espanyola i de contribuir al disseny de mesures i actuacions orientades a la seva millora, es crea la Comissió per a la Competitivitat Industrial, com a òrgan consultiu adscrit al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme.

2. La Comissió la presideix el titular del Departament o persona en qui delegui i la componen els membres de prestigi reconegut procedents del sector industrial, la ciència i les administracions públiques. El 25 per 100 dels seus membres es designen d'entre els proposats per les comunitats autònomes. Reglamentàriament se n'ha d'establir la composició i les normes de funcionament.

Títol III

Seguretat i qualitat industrials

Article 8. *Conceptes.*

Als efectes d'aquest títol es considera:

1. **Producte industrial:** Qualsevol manufactura o producte transformat o semitransformat de caràcter moble, encara que estigui incorporat a un altre bé moble o a un d'immoble, i tota la part que el constitueixi, com primeres matèries, substàncies, components i productes semiacabats.

2. **Instal·lació industrial:** Conjunt d'aparells, equips, elements i components associats a les activitats que defineix l'article 3.1 d'aquesta Llei.

3. **Norma:** L'especificació tècnica d'aplicació repetitiva o continuada l'observança de la qual no és obligatòria, establerta amb participació de totes les parts interessades, que aprova un organisme reconegut, a escala nacional o internacional, per la seva activitat normativa.

4. **Reglament tècnic:** L'especificació tècnica relativa a productes, processos o instal·lacions industrials, establerta amb caràcter obligatori a través d'una disposició, per a la seva fabricació, comercialització o utilització.

5. **Normalització:** L'activitat per la qual s'unifiquen criteris respecte de determinades matèries i es possibilita la utilització d'un llenguatge comú en un camp d'activitat concret.

6. **Certificació:** L'activitat que permet establir la conformitat d'una determinada empresa, producte, procés o servei amb els requisits definits en normes o especificacions tècniques.

7. **Homologació:** Certificació per part d'una Administració pública que el prototip d'un producte compleix els requisits tècnics reglamentaris.

8. **Assaig:** Operació consistent en l'examen o comprovació, amb els equips adequats, d'una o més propietats d'un producte, procés o servei d'acord amb un procediment especificat.

9. **Inspecció:** L'activitat per la qual s'examinen dissenys, productes, instal·lacions, processos productius i serveis per verificar el compliment dels requisits que hi siguin aplicables.

10. **Organismes de control:** Són entitats que realitzen en l'àmbit reglamentari, en matèria de seguretat industrial, activitats de certificació, assaig, inspecció o auditoria.

11. **Acreditació:** Reconeixement formal de la competència tècnica d'una entitat per certificar, inspeccionar o auditar la qualitat, o un laboratori d'assaig o de calibratge industrial.

12. **Qualitat:** Conjunt de propietats i característiques d'un producte o servei que li confereixen la seva aptitud per satisfer unes necessitats expressades o implícites.

13. **Sistema de qualitat:** Conjunt de l'estructura, responsabilitats, activitats, recursos i procediments de l'organització d'una empresa, que aquesta estableix per portar a terme la gestió de la seva qualitat.

14. **Auditoria de la qualitat:** Examen sistemàtic i independent de l'eficàcia del sistema de qualitat o d'alguna de les seves parts.

15. **Calibratge:** Conjunt d'operacions que tenen per objecte establir la relació que hi ha, en condicions especificades, entre els valors indicats per un instrument de mesura o valors representats per una mesura material i els valors coneguts corresponents d'un mesurand.

Capítol I

Seguretat industrial

Article 9. *Objecte de la seguretat.*

1. La seguretat industrial té per objecte la prevenció i limitació de riscos, així com la protecció contra accidents i sinistres capaços de produir danys o perjudicis a les persones, flora, fauna, béns o al medi ambient, derivats de l'activitat industrial o de la utilització, funcionament i manteniment de les instal·lacions o equips i de la producció, ús o consum, emmagatzematge o rebuig dels productes industrials.

2. Les activitats de prevenció i protecció tenen com a finalitat limitar les causes que originin els riscos, així com establir els controls que permetin detectar o contribuir a evitar les circumstàncies que puguin donar lloc a l'aparició de riscos i mitigar les conseqüències de possibles accidents.

3. Tenen la consideració de riscos relacionats amb la seguretat industrial els que puguin produir lesions o danys a persones, flora, fauna, béns o al medi ambient, i en particular els incendis, explosions i altres fets susceptibles de produir cremades, intoxicacions, enverinament o asfíxia, electrocució, riscos de contaminació produïda per instal·lacions industrials, perturbacions electromagnètiques o acústiques i radiació, així com qualsevol altre que es pugui preveure en la normativa internacional aplicable sobre seguretat.

4. Les activitats relacionades amb la seguretat i higiene a la feina es regeixen pel que disposi la seva normativa específica.

Article 10. *Prevenció i limitació de riscos.*

1. Les instal·lacions, equips, activitats i productes industrials, així com la seva utilització i funcionament s'han d'ajustar als requisits legals i reglamentaris de seguretat.

2. En els supòsits en què, a través de la inspecció corresponent, s'apreciïn defectes o deficiències que impliquin un risc greu i imminent de danys a les persones, flora, fauna, béns o al medi ambient, l'Administració competent pot acordar la paralització temporal de l'activitat, total o parcial, i requerir els responsables perquè corregeixin les deficiències o ajustin el seu funcionament a les normes reguladores, sense perjudici de les sancions que es puguin imposar per la infracció comesa i de les mesures previstes en la legislació laboral.

3. Les administracions públiques, en l'àmbit de les seves respectives competències, poden acordar la retirada dels productes industrials que no compleixin les condicions reglamentàries, i disposar que es corregeixin els defectes en un termini determinat. Si això no és possible i segons la gravetat dels riscos, se'n pot determinar la destrucció sense dret a indemnització, sense perjudici de les sancions que siguin procedents.

Article 11. *Instal·lacions i activitats perilloses i contaminants.*

Les instal·lacions industrials d'alt risc potencial, contaminants o nocives per a les persones, flora, fauna, béns i medi ambient que es determinin reglamentàriament han d'adequar la seva activitat i la prevenció dels riscos al que estableixin els corresponents plans de seguretat que s'han de sotmetre a l'aprovació i revisió periòdica de l'Administració competent. En el supòsit de zones d'una densitat industrial elevada, els plans han de considerar el conjunt de les indústries, les seves instal·lacions i processos productius.

Article 12. Reglaments de seguretat.

1. Els reglaments de seguretat establiran:

a) Les instal·lacions, activitats, equips o productes subjectes a aquests.

b) Les condicions tècniques o requisits de seguretat que segons el seu objecte han de reunir les instal·lacions, els equips, els processos, els productes industrials i la seva utilització, així com els procediments tècnics d'avaluació de la seva conformitat amb les condicions o requisits esmentats.

c) Les mesures que els titulars hagin d'adoptar per a la prevenció, limitació i cobertura dels riscos derivats de l'activitat de les instal·lacions o de la utilització dels productes, incloent-hi, si s'escau, estudis d'impacte ambiental.

d) Les condicions d'equipament, els mitjans i capacitat tècnica i, si s'escau, les autoritzacions exigides a les persones i empreses que intervinguin en el projecte, direcció d'obra, execució, muntatge, conservació i manteniment d'instal·lacions i productes industrials.

2. Les instal·lacions, equips i productes industrials han d'estar construïts o fabricats d'acord amb el que prevegi la reglamentació corresponent, que pot establir l'obligació de comprovar-ne el funcionament i l'estat de conservació o manteniment mitjançant inspeccions periòdiques.

3. Els reglaments de seguretat poden condicionar el funcionament de determinades instal·lacions i la utilització de determinats productes al fet que s'acrediti el compliment de les normes reglamentàries, en els termes que aquestes estableixin.

4. Els reglaments poden disposar, com a requisit de la fabricació d'un producte o de la seva comercialització, l'homologació prèvia del seu prototip, així com les excepcions de caràcter temporal al requisit esmentat.

5. Els reglaments de seguretat industrial d'àmbit estatal els ha d'aprovar el Govern de la Nació, sense perjudici que les comunitats autònomes, amb competència legislativa sobre indústria, puguin introduir requisits addicionals sobre les mateixes matèries quan es tracti d'instal·lacions radicades en el seu territori.

Article 13. Compliment reglamentari.

1. El compliment de les exigències reglamentàries en matèria de seguretat industrial, sense perjudici del control per part de l'Administració pública a què es refereix l'article següent, s'ha de provar per algun dels mitjans següents, d'acord amb el que estableixin els reglaments que hi siguin aplicables:

a) Declaració del titular de les instal·lacions i si s'escau del fabricant, el seu representant, distribuïdor o importador del producte.

b) Certificat o acta de l'organisme de control, instal·lador o conservador autoritzats o tècnic facultatiu competent.

c) Qualsevol altre mitjà de comprovació que prevegi el dret comunitari i que no estigui comprès als apartats anteriors.

2. La prova a què es refereix el número anterior pot servir de base per a les actuacions de l'Administració competent previstes en els reglaments corresponents.

3. Les autoritzacions que l'autoritat competent en matèria d'indústria concedeixi a persones i empreses que intervinguin en el projecte, execució, muntatge, conservació i manteniment d'instal·lacions industrials tenen àmbit estatal.

4. Les homologacions de vehicles, components, parts integrants, peces i sistemes que afectin el trànsit i la circulació corresponen a l'Administració de l'Estat, que

pot designar per a la realització dels assajos laboratoris que compleixin les normes que dicti la Comunitat Europea.

Article 14. Control administratiu.

1. Les administracions públiques competents poden comprovar en qualsevol moment per si mateixes, disposant dels mitjans i els requisits exigits reglamentàriament, o a través d'organismes de control, el compliment de les disposicions i requisits de seguretat, d'ofici o a instància de part interessada en casos de risc significatiu per a les persones, animals, béns o medi ambient.

2. Sense perjudici de les actuacions d'inspecció i control que les comunitats autònomes competents en la matèria duguin a terme en el seu àmbit territorial, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme pot promoure, en col·laboració amb les respectives comunitats autònomes, plans i campanyes, de caràcter nacional, de comprovació, mitjançant mostreig, de les condicions de seguretat dels productes industrials, i correspon a l'Administració competent en matèria d'indústria l'execució d'aquests en el seu territori.

Article 15. Organismes de control.

1. Els organismes de control són entitats públiques o privades, amb personalitat jurídica, que han de disposar dels mitjans materials i humans, així com de la solvència tècnica i financera i imparcialitat necessàries per realitzar la seva comesa, i han de complir les disposicions tècniques que es dictin amb caràcter estatal a efectes del seu reconeixement en l'àmbit de la Comunitat Europea.

2. La valoració tècnica del compliment dels aspectes esmentats al número anterior l'ha de fer una entitat acreditadora, sense perjudici de la competència administrativa per comprovar el compliment dels requisits esmentats.

3. L'autorització dels organismes de control correspon a l'Administració competent en matèria d'indústria del territori on els organismes iniciïn la seva activitat o radiquin les seves instal·lacions.

4. Les autoritzacions atorgades als organismes de control tenen validesa per a tot l'àmbit de l'Estat.

Els organismes de control que hagin d'actuar en el territori d'una comunitat autònoma diferent de la que els va autoritzar ho han de notificar a l'Administració competent en matèria d'indústria d'aquest territori, i a partir de la notificació poden iniciar la seva activitat. S'entén que no hi ha oposició a l'actuació de l'organisme en l'àmbit de la comunitat autònoma si no s'ha manifestat l'oposició esmentada, mitjançant una resolució motivada, en el termini que a aquest efecte estableixi i, si no, en el termini de tres mesos.

5. Els organismes de control estan obligats, com a requisit previ a l'efectivitat de l'autorització, a subscriure pòlisses d'assegurança que cobreixin els riscos de la seva responsabilitat en la quantia que s'estableixi, sense que aquesta limiti la responsabilitat esmentada.

6. Els organismes de control han de comunicar les dades necessàries per a la seva inscripció en el Registre d'establiments industrials que regula el títol IV d'aquesta Llei.

Article 16. Funcionament dels organismes de control.

1. La verificació, per part dels organismes de control autoritzats, del compliment de les condicions de seguretat s'ha d'efectuar mitjançant qualsevol dels procediments d'avaluació de la conformitat establerts reglamentàriament, d'acord, si s'escau, amb la normativa comunitària.

2. Quan de l'informe o certificació d'un organisme de control no resulti acreditat el compliment de les exi-

gències reglamentàries, l'interessat pot manifestar la seva disconformitat davant l'organisme de control i, en cas de desacord, davant l'Administració competent. L'Administració ha de requerir a l'organisme els antecedents i practicar les comprovacions que corresponguin, donar audiència a l'interessat en la forma prevista a la Llei de procediment administratiu, i resoldre en el termini que a aquest efecte estableixi i, si no, en el termini de tres mesos si és o no correcte el control realitzat per l'organisme. Mentre no hi hagi una revocació de la certificació negativa per part de l'Administració, l'interessat no pot sol·licitar el mateix control d'un altre organisme autoritzat.

3. L'actuació dels organismes de control s'ha d'adequar a la naturalesa de l'activitat que en constitueixi l'objecte i ha de respondre davant l'Administració competent en l'àmbit territorial de la qual duguin a terme la seva actuació, a la qual correspon imposar, si s'escau, les sancions per infraccions de l'organisme, i ho ha de comunicar a l'Administració que l'hagi autoritzat per si de cas és procedent suspendre o revocar l'autorització.

4. Els titulars o responsables d'activitats i instal·lacions subjectes a inspecció i control per seguretat industrial estan obligats a permetre l'accés a les instal·lacions als experts dels organismes de control, i facilitar-los la informació i documentació necessàries per complir la seva tasca segons el procediment establert reglamentàriament.

5. Els organismes de control han de facilitar, a l'Administració autonòmica del territori on actuïn i a l'Administració de l'Estat als efectes de la seva competència, la informació sobre les seves activitats que es determini reglamentàriament. També s'ha d'establir reglamentàriament la informació que s'han de comunicar mútuament sobre les seves actuacions en matèria de seguretat industrial les administracions de l'Estat i de les comunitats autònomes.

Article 17. *Entitats d'acreditació.*

1. Les entitats d'acreditació, que operin en l'àmbit de la seguretat duent a terme l'activitat que descriu l'article 8, apartat 11, són institucions, sense ànim de lucre, que es constitueixen amb la finalitat de verificar en l'àmbit estatal el compliment de les condicions i els requisits tècnics exigits per al funcionament dels organismes de control.

2. Aquestes entitats han d'estar constituïdes i operar de manera que es garanteixi la imparcialitat i competència tècnica de les seves intervencions. En els seus òrgans de govern han d'estar representades, de manera equilibrada, tant les administracions com les parts interessades en el procés d'acreditació.

3. Les condicions i els requisits per a la constitució d'entitats d'acreditació s'han de fixar reglamentàriament, i s'han d'ajustar al que estableixen les normes de la Comunitat Econòmica Europea.

4. Únicament poden actuar en l'àmbit de la seguretat industrial les entitats d'acreditació de les quals hagi emès un informe positiu el Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial, per una majoria de tres cinquens dels seus membres.

5. Les entitats d'acreditació s'han d'inscriure en el Registre que estableix el títol IV d'aquesta Llei; aquesta inscripció és un requisit previ per iniciar la seva activitat.

Article 18. *Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial.*

1. Per impulsar i coordinar els criteris i actuacions de les administracions públiques en matèria de seguretat industrial es crea el Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial.

2. El Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial, adscrit al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme,

està presidit pel ministre d'Indústria, Comerç i Turisme, o persona en qui delegui, i està integrat per un representant de cada comunitat autònoma i el mateix nombre de representants de l'Administració de l'Estat. El secretari del Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial el designa el ministre d'Indústria, Comerç i Turisme i té veu però no dret a vot en els acords que adopti el Consell.

3. La composició i normes de funcionament del Consell de Coordinació de la Seguretat Industrial s'estableixen reglamentàriament a proposta del ministre d'Indústria, Comerç i Turisme, i es pot regular l'existència d'una comissió permanent amb competències delegades del Consell, així com els comitès que s'estimin convenients, en especial per col·laborar en les tasques reglamentàries i coordinar les actuacions en matèria d'organismes de control.

4. Són funcions específiques del Consell:

a) Informar dels estatuts de les entitats d'acreditació, així com del compliment de les condicions i requisits d'aquestes.

b) Promoure l'adaptació de les actuacions en matèria de seguretat industrial a les decisions, recomanacions i orientacions de la Comunitat Europea.

c) Informar sobre els plans de seguretat industrial i en particular sobre els plans i campanyes nacionals de control de productes industrials que el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme li remeti. Informar preceptivament dels projectes de reglamentacions d'àmbit estatal.

d) Impulsar la realització d'estudis i informes en matèria de seguretat industrial.

e) Promoure la creació de bases de dades i informació, en els termes que estableixin els respectius reglaments, així com l'elaboració d'estadístiques que permetin a les administracions públiques i sectors interessats el coneixement de la situació en matèria de seguretat industrial referida al conjunt nacional.

f) Propiciar la coordinació de les actuacions entre les matèries de seguretat i qualitat industrials.

Capítol II

Qualitat industrial

Article 19. *Infraestructura de la qualitat.*

1. La consecució de les finalitats en matèria de qualitat que enumera l'article següent es pot instrumentar a través dels agents següents:

a) Organismes de normalització, amb la comesa de desenvolupar les activitats relacionades amb l'elaboració de normes.

b) Entitats d'acreditació, amb la comesa d'operar en l'àmbit de la qualitat industrial duent a terme l'activitat que descriu l'article 8, apartat 11.

c) Entitats de certificació, amb la comesa d'establir la conformitat d'una determinada empresa, producte, procés o servei als requisits definits en normes o especificacions tècniques.

d) Laboratoris d'assaig, amb la comesa de portar a terme la comprovació que els productes industrials compleixin les normes o especificacions tècniques que hi siguin aplicables.

e) Entitats auditores i d'inspecció, amb la comesa de determinar si les activitats i els resultats relatius a la qualitat satisfan els requisits prèviament establerts, i si aquests requisits es porten a terme efectivament i són aptes per a assolir els objectius.

f) Laboratoris de calibratge industrial, amb la comesa de facilitar la traçabilitat i uniformitat dels resultats de mesura.

2. Els agents anteriors, quan actuen en l'àmbit de la qualitat industrial, i per tant voluntari, no estan sotmesos

al règim que regeix en l'àmbit de la seguretat, però han d'estar constituïts i operar de manera que es garanteixin la imparcialitat i competència tècnica de les seves intervencions.

3. Les condicions i requisits per a la constitució d'aquestes entitats s'han d'ajustar al que estableixen les normes que emanin de la Comunitat Europea per aconseguir la seva equiparació amb altres entitats i organismes similars.

4. En els òrgans de govern de les entitats enumerades als paràgrafs a) i b) de l'apartat 1 han d'estar representats de manera equilibrada els interessos industrials i socials que es puguin veure afectats per les seves activitats.

Article 20. *Promoció de la qualitat industrial.*

L'Administració de l'Estat, en col·laboració amb les comunitats autònomes per promoure i potenciar la competitivitat de la indústria espanyola i d'acord amb les orientacions que doni la Comissió per a la Competitivitat Industrial, ha de fomentar en matèria de qualitat industrial:

1. L'existència d'organismes de normalització d'àmbit nacional.

2. La coordinació i participació de tots els sectors i interessos de l'activitat econòmica i social en la normalització, així com en la seva difusió, i en la certificació de conformitat a normes.

3. La col·laboració i coordinació de les activitats de normalització amb les actuacions que es duguin a terme sobre la matèria en l'àmbit comunitari, i afavorir així la participació espanyola en els organismes supranacionals.

4. L'existència d'entitats d'acreditació, certificació, inspecció i assaig amb capacitat tècnica demostrada perquè puguin ser reconegudes a escala comunitària i internacional.

5. La promoció de la implantació i millora dels sistemes de gestió de la qualitat en les empreses.

6. L'adquisició per part de les administracions públiques de productes normalitzats.

Títol IV

Registre d'establiments industrials i informació estadística industrial

Article 21. *Registre d'establiments industrials. Finalitats.*

1. Es crea el Registre d'establiments industrials, organisme administratiu d'àmbit estatal, adscrit al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, que té les finalitats següents:

a) Disposar de la informació bàsica sobre les activitats industrials i la seva distribució territorial, necessària per a l'exercici de les competències atribuïdes a les administracions públiques en matèria econòmica i industrial.

b) Disposar, així mateix, de la informació relativa a les entitats d'acreditació, organismes de control, laboratoris i altres agents autoritzats per col·laborar amb les administracions públiques, en matèria de seguretat i qualitat industrials.

c) Constituir l'instrument per a la publicitat de la informació sobre l'activitat industrial, com un servei als ciutadans i, particularment, al sector empresarial.

d) Subministrar als serveis competents de l'Administració de l'Estat les dades necessàries per a l'elaboració dels directoris de les estadístiques industrials per a finali-

tats estatals a què es refereixen els articles 26, g), i 33, e), de la Llei 12/1989, de la funció estadística pública.

2. La creació del Registre d'establiments industrials d'àmbit estatal s'entén sense perjudici de les competències de les comunitats autònomes per establir registres industrials en els seus respectius territoris.

Article 22. *Àmbit i contingut.*

1. El Registre d'establiments industrials comprèn les activitats i instal·lacions a què es refereix l'article 3 d'aquesta Llei, a excepció de les compreses a l'apartat 4, i), i hi ha de constar com a mínim les dades següents:

a) Relatives a l'empresa: número d'identificació, raó social o denominació i domicili.

b) Relatives a l'establiment: número d'identificació, denominació o rètol, dades de localització, activitat econòmica principal, enumeració de productes utilitzats i acabats i indicadors de dimensió.

2. Així mateix, el Registre ha de contenir les dades anàlogues a les indicades al punt anterior referides als agents enumerats a l'apartat 1, paràgraf b), de l'article 21.

3. Totes les dades expressades anteriorment, excepte les referides a les empreses i activitats esmentades a l'article 3, apartat 4, paràgraf d), tenen caràcter públic, d'acord amb els procediments d'accés i difusió que es determinin reglamentàriament.

4. A més de les dades bàsiques referides a l'apartat 1, les administracions públiques poden demanar a les empreses i als agents col·laboradors en matèria de seguretat i qualitat industrials les dades complementàries que siguin necessàries per a l'exercici de les seves competències, tenint en compte els criteris de col·laboració entre administracions i minimització de costos per a les empreses, així com les normes d'obligatorietat aplicables. Aquestes dades també s'han d'incorporar al Registre.

Article 23. *Comunicació de dades per les empreses i els agents col·laboradors de les administracions públiques.*

1. Als efectes del que disposa l'article anterior, els titulars de les empreses estan obligats a comunicar a l'Administració competent en matèria d'indústria, en el territori o territoris en què exerceixen la seva activitat, les dades bàsiques especificades a l'apartat 1 del dit article i les complementàries l'obligatorietat de les quals s'estableixi reglamentàriament, així com les variacions que es produeixin en aquestes i, si s'escau, el cessament de l'activitat. De la mateixa manera, els agents col·laboradors de les administracions públiques en matèria de seguretat i qualitat industrials estan obligats a comunicar totes les variacions de les dades que els afectin incorporades al Registre.

2. El compliment de l'obligació expressada a l'apartat anterior és un requisit previ imprescindible perquè les empreses es puguin acollir als beneficis derivats dels programes de modernització i promoció que regula aquesta Llei.

Article 24. *Trasllat d'informació al Registre d'establiments industrials.*

Les comunitats autònomes, una vegada comprovades les dades a què es refereixen els articles precedents i realitzada la inscripció corresponent, les han de traslladar immediatament al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, als efectes de la seva centralització en el Registre d'establiments industrials d'àmbit estatal.

Article 25. Coordinació de la informació.

S'ha de coordinar la informació relativa a les empreses i establiments industrials existent en els diferents departaments ministerials, amb la finalitat d'assolir la màxima eficàcia administrativa i el menor cost, tant per a l'Administració de l'Estat com per a les empreses.

Així mateix, als efectes indicats, s'ha de coordinar la informació existent en els registres industrials estatal i autonòmics.

Article 26. Comissió de Registre i Informació Industrial.

Per portar a terme una coordinació permanent en matèria de registre i informació entre l'Administració de l'Estat i les administracions autonòmiques, es crea la Comissió de Registre i Informació Industrial adscrita al Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme i integrada per representants de l'Administració de l'Estat i de les comunitats autònomes.

Article 27. Desplegament reglamentari.

A proposta del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, s'han d'establir reglamentàriament:

1. L'organització administrativa, els procediments del Registre d'establiments industrials, les dades complementàries de caràcter obligatori i el sistema d'accés a la informació que aquest contingui, així com les normes de confidencialitat aplicables en cada cas.

2. La composició i funcionament de la Comissió de Registre i Informació Industrial.

Article 28. Estadística industrial

En el marc de la Llei 12/1989, de 9 de maig, de la funció estadística pública, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme ha de col·laborar amb l'Institut Nacional d'Estadística i altres serveis estadístics de l'Administració de l'Estat en la formació de directors i estadístiques per a finalitats estatals en matèria industrial, formular els plans estadístics sectorials que preveu l'article 33, a), de la dita Llei i proposar la inclusió en el Pla estadístic nacional de les estadístiques que consideri d'interès per a la gestió pública i empresarial.

Article 29. Sistemes d'informació.

En funció de l'objectiu general de cooperació interempresarial, al qual es refereix l'article 5.3, h), d'aquesta Llei, el Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme ha de promoure la creació i el manteniment de sistemes d'informació de base voluntària i utilització compartida, particularment entre les empreses de dimensió petita i mitjana, així com l'accés a bases de dades comunitàries de característiques similars.

Títol V**Infraccions i sancions****Article 30. Infraccions.**

1. Constitueixen infraccions administratives en les matèries que regula aquesta Llei les accions o omissions dels diferents subjectes responsables tipificades i sancionades als articles següents, sense perjudici de les responsabilitats civils, penals o d'un altre ordre que hi puguin concórrer. No obstant això, i de conformitat amb el que estableix l'article 9, apartat 4, d'aquesta Llei, quan aquestes conductes constitueixin l'incompliment de la normativa de seguretat, higiene i salut laborals, aquesta infrac-

ció és la que ha de ser objecte de sanció de conformitat amb el que preveu la normativa esmentada.

2. La comprovació de la infracció, la seva imputació i la imposició de la sanció oportuna requereixen la instrucció prèvia de l'expedient corresponent.

3. Quan segons el parer de l'Administració competent les infraccions puguin ser constitutives de delictes o falta, l'òrgan administratiu ho ha de traslladar al Ministeri Fiscal i s'ha d'abstenir de prosseguir el procediment sancionador mentre l'autoritat judicial, si s'escau, no s'hi hagi pronunciat. La sanció penal exclou la imposició d'una sanció administrativa. Si no s'ha estimat l'existència d'un delictes o falta, l'Administració pot continuar l'expedient sancionador amb base, si s'escau, en els fets que l'òrgan judicial competent hagi considerat provats.

4. En els mateixos termes, la instrucció de causa penal davant els tribunals de justícia suspèn la tramitació de l'expedient administratiu sancionador que s'hagi incoat pels mateixos fets i, si s'escau, l'execució dels actes administratius d'imposició de sanció. Les mesures administratives que s'hagin adoptat per salvaguardar la salut i seguretat de les persones es mantenen fins que l'autoritat judicial s'hi pronuncii en el procediment corresponent.

Article 31. Classificació de les infraccions.

1. Són infraccions molt greus les tipificades al punt següent com a infraccions greus, quan en resulti un dany molt greu o se'n derivi un perill molt greu i imminent per a les persones, la flora, la fauna, les coses o el medi ambient.

2. Són infraccions greus les següents:

a) La fabricació, importació, venda, transport, instal·lació o utilització de productes, aparells o elements subjectes a seguretat industrial sense complir les normes reglamentàries, quan comporti un perill o dany greu per a persones, flora, fauna, coses o el medi ambient.

b) La posada en funcionament d'instal·lacions sense l'autorització corresponent, quan aquesta sigui preceptiva d'acord amb la disposició legal o reglamentària corresponent.

c) L'ocultació o alteració dolosa de les dades a què es refereixen els articles 22 i 23 d'aquesta Llei, així com la resistència o demora reiterada a proporcionar-les, sempre que aquestes no es justifiquin degudament.

d) La resistència dels titulars d'activitats i instal·lacions industrials a permetre l'accés o facilitar la informació requerida per les administracions públiques, quan hi hagi l'obligació legal o reglamentària d'atendre aquesta petició d'accés o informació.

e) L'expedició de certificats o informes el contingut dels quals no s'ajusti a la realitat dels fets.

f) Les inspeccions, assajos o proves efectuats pels organismes de control de manera incompleta o amb resultats inexactes perquè la constatació dels fets és insuficient o l'aplicació de normes tècniques és deficient.

g) L'acreditació d'organismes de control per part de les entitats d'acreditació quan s'efectuï sense verificar totalment les condicions i requisits tècnics exigits per al funcionament d'aquells o mitjançant una valoració tècnica inadequada.

h) L'incompliment de les prescripcions dictades per l'autoritat competent en qüestions de seguretat relacionades amb aquesta Llei i amb les normes que la despleguin.

i) La conservació i manteniment inadequats d'instal·lacions si en pot resultar un perill per a les persones, la flora, la fauna, els béns o el medi ambient.

j) L'aplicació de les ajudes i subvencions públiques a finalitats diferents de les determinades en la seva concessió, així com no efectuar el seu reintegrament quan així s'hagi establert.

3. Són infraccions lleus les següents:

- a) L'incompliment de qualsevol altra prescripció reglamentària no inclosa als apartats anteriors.
- b) La no-comunicació, a l'Administració competent, de les dades esmentades als articles 22 i 23 d'aquesta Llei dins els terminis reglamentaris.
- c) La falta de col·laboració amb les administracions públiques en l'exercici per part d'aquestes de les funcions reglamentàries que es deriven d'aquesta Llei.

Article 32. *Prescripció.*

1. El termini de prescripció de les infraccions que preveu aquesta Llei és de cinc anys per a les molt greus, tres per a les greus i un per a les lleus, a comptar de la seva total consumació.

El còmput del termini de prescripció s'inicia la data en què s'hagi comès la infracció o, si es tracta d'una activitat continuada, la data del seu cessament.

2. El termini de prescripció de les sancions que estableix aquesta Llei és de cinc anys per a les referides a infraccions molt greus, tres per a les greus i un per a les lleus.

Article 33. *Responsables.*

1. Són subjectes responsables de les infraccions les persones físiques o jurídiques que incorrin en aquestes. En particular es consideren responsables:

- a) El propietari, director o gerent de la indústria en què es comprovi la infracció.
- b) El projectista, el director d'obra, si s'escau, i les persones que participen en la instal·lació, reparació, manteniment, utilització o inspecció de les indústries, equips i aparells, quan la infracció sigui conseqüència directa de la seva intervenció.
- c) Els fabricants, venedors o importadors dels productes, aparells, equips o elements que no s'ajustin a les exigències reglamentàries.
- d) Els organismes, les entitats i els laboratoris que especifica aquesta Llei, respecte de les infraccions comeses en l'exercici de la seva activitat.

2. En cas que hi hagi més d'un subjecte responsable de la infracció, o que aquesta sigui producte de l'acumulació d'activitats degudes a diferents persones, les sancions que s'imposin tenen entre si caràcter independent.

3. Quan en aplicació d'aquesta Llei dues o més persones siguin responsables d'una infracció i no sigui possible determinar-ne el grau de participació, són solidàriament responsables als efectes de les sancions que se'n derivin.

Article 34. *Sancions.*

1. Les infraccions se sancionen de la manera següent:

- a) Les infraccions lleus amb multes de fins a 500.000 pessetes.
 - b) Les infraccions greus amb multes des de 500.001 fins a 15.000.000 de pessetes.
 - c) Les infraccions molt greus amb multes des de 15.000.001 fins a 100.000.000 de pessetes.
- S'autoritza el Govern per actualitzar l'import de les sancions imposables, d'acord amb els índexs de preus de consum de l'Institut Nacional d'Estadística.

2. Per determinar la quantia de les sancions s'han de tenir en compte les circumstàncies següents:

- a) La importància del dany o deteriorament causat.
- b) El grau de participació i benefici obtingut.

- c) La capacitat econòmica de l'infractor.
- d) La intencionalitat en la comissió de la infracció.
- e) La reincidència.

3. L'autoritat sancionadora competent pot acordar a més, en les infraccions greus i molt greus, la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i la prohibició per subscriure contractes amb les administracions públiques, durant un termini de fins a dos anys en les infraccions greus i de fins a cinc anys en les molt greus.

4. Les sancions imposades per infraccions molt greus, una vegada fermes, s'han de publicar en la forma que es determini reglamentàriament.

5. Sense perjudici del que disposa l'article 30, apartat 1, les accions o omissions que tipifica aquesta Llei que també ho estiguin en altres, es qualifiquen d'acord amb la que comporti una sanció més elevada.

Article 35. *Multes coercitives.*

Amb independència de les multes que preveuen els articles anteriors, els òrgans sancionadors, una vegada transcorreguts els terminis assenyalats en el requeriment corresponent relatiu a l'adequació d'instal·lacions al que disposen les normes o a l'obtenció d'autorització per a l'execució d'activitats, poden imposar multes coercitives, de conformitat amb el que disposa l'article 107 de la Llei de procediment administratiu.

La quantia de cadascuna d'aquestes multes no ha de superar el 20 per 100 de la multa fixada per a la infracció comesa.

Article 36. *Suspensió de l'activitat.*

En els supòsits d'infraccions molt greus, també es pot acordar la suspensió de l'activitat o el tancament de l'establiment per un termini màxim de cinc anys.

Aquest acord, de suspensió de l'activitat o tancament de l'establiment, té els efectes que preveu l'article 39 de la Llei 8/1988, de 7 d'abril, sobre infraccions i sancions en l'ordre social.

Article 37. *Indemnització de danys i perjudicis.*

L'aplicació de les sancions que preveu aquest títol s'entén amb independència d'altres responsabilitats legalment exigibles.

Article 38. *Competències sancionadores.*

1. En l'àmbit de les competències de l'Estat les infraccions molt greus les sanciona el Consell de Ministres, les greus el ministre competent i les lleus l'òrgan que es disposi reglamentàriament.

2. Quan les comunitats autònomes, en ús de les seves competències, exerceixin funcions sancionadores han de facilitar a l'Administració de l'Estat informació sobre aquestes actuacions. Així mateix l'Administració de l'Estat ha de remetre a les comunitats autònomes corresponent informació referent a les seves actuacions en aquesta matèria que afectin el territori d'aquestes.

Disposició addicional primera.

1. El Registre de la propietat industrial es denomina d'ara endavant Oficina Espanyola de Patents i Marques.

2. Es modifica l'article 4 de la Llei 17/1975, de 2 de maig, sobre creació de l'organisme autònom Registre de la propietat industrial, que queda redactat en els termes següents:

«1. El Consell de Direcció és l'òrgan suprem de govern de l'Oficina, al qual corresponen les més àmplies funcions de direcció i control de gestió d'aquesta.

2. El ministre d'Indústria, Comerç i Turisme ha de designar el president del Consell de Direcció de l'Oficina Espanyola de Patents i Marques, així com els seus membres.

3. Les funcions, composició i nombre de vocals del Consell s'han d'establir atenent la representació adequada de totes les entitats i organismes interessats.»

3. Es modifica l'article 157 de la Llei 11/1986, de 20 de març, de patents, que queda redactat de la manera següent:

«Per obtenir la inscripció en el Registre especial d'agents de la propietat industrial, el nombre del qual és il·limitat, s'han de complir els requisits següents:

1. Ser espanyol o tenir la nacionalitat d'algun dels estats membres de les Comunitats Europees. Ser major d'edat i tenir despatx professional a Espanya.

2. No estar processat ni haver estat condemnat per delictes dolosos, excepte si s'ha obtingut la rehabilitació.

3. Estar en possessió dels títols oficials de llicenciat, arquitecte o enginyer, expedits pels rectors de les universitats, o altres títols oficials que estiguin legalment equiparats a aquests.

4. Superar un examen d'aptitud acreditatiu dels coneixements necessaris per a l'activitat professional que defineix l'article anterior, en la forma que es determini reglamentàriament.

5. Constituir una fiança a disposició de l'Oficina Espanyola de Patents i Marques i concertar una assegurança de responsabilitat civil fins als límits que es determinin en el Reglament.»

Disposició addicional segona.

Als efectes dels articles 6è, 8è, 9è, 20è i la disposició addicional segona de la Llei 21/1974, de 27 de juny, sobre recerca i explotació d'hidrocarburs, tenen els mateixos drets que les persones físiques i jurídiques espanyoles:

1. Les persones físiques amb nacionalitat de qualsevol país membre de la Comunitat Econòmica Europea.

2. Les persones jurídiques que reuneixin les condicions següents:

a) Estar constituïdes d'acord amb la legislació d'un Estat membre de la Comunitat Econòmica Europea o d'un país o territori d'ultramar inclòs a l'annex IV del Tractat constitutiu de la Comunitat, i

b) Tenir la seu social, l'administració central o el centre d'activitat principal en un Estat membre de la Comunitat Econòmica Europea o d'un país o territori d'ultramar inclòs a l'annex IV del Tractat constitutiu de la Comunitat.

En els supòsits en què sigui únicament la seu social la que radiqui en un dels estats, països o territoris al·ludits, és necessari que la seva activitat presenti una vinculació efectiva i continuada amb l'economia del dit Estat, país o territori, i se en tot cas s'exclou que la vinculació depengui de la nacionalitat, en particular dels socis, dels membres dels òrgans de gestió o de vigilància o de les persones que posseeixin el capital social.

Disposició addicional tercera.

En matèria de seguretat i qualitat de les xarxes i serveis de telecomunicacions, s'han d'establir reglamentàriament els instruments adequats per a la coordinació de les competències del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme amb les atribuïdes al Ministeri d'Obres Públiques i Transports a la Llei 31/1987, de 18 de desembre, d'ordenació de les telecomunicacions. Així mateix, s'han d'establir els instruments de coordinació de les actuacions dels dos departaments en les activitats relacionades amb la seguretat i qualitat en la construcció de vaixells.

Disposició transitòria primera.

Les entitats concessionàries o reconegudes per a la inspecció d'instal·lacions industrials, existents a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, poden continuar actuant fins a la terminació del termini de concessió o autorització o, si aquest no existeix, durant un període de cinc anys a comptar de la data de publicació d'aquesta Llei.

Disposició transitòria segona.

Fins que no es promulgui o s'actualitzi la legislació reguladora de les activitats compreses a l'article 3, apartat 4, d'aquesta Llei, que ho requereixin, té la consideració de legislació específica de les activitats esmentades la normativa que les reguli a l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició transitòria tercera.

Mentre no es desplegui reglamentàriament el que disposa l'article 15 d'aquesta Llei, hi és aplicable el que estableixen els reials decrets 735/1979, de 20 de febrer; 2584/1981, de 18 de setembre; 1614/1985, d'1 d'agost, i 1407/1987, de 13 de novembre, així com les normes vigents que els han desplegat.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades la Llei de 24 de novembre de 1939, d'ordenació i defensa de la indústria, i la Llei 152/1963, de 2 de desembre, d'indústries d'interès preferent, i totes les disposicions que s'oposin al que determina aquesta Llei.

Disposició final única.

Els articles 1, 2, 3, apartats 1 al 3, i 4 a), b), e), g) i h); l'article 4, i els articles 9 al 18; 21 al 27; 30 al 37, i 38, apartat 2, es dicten a l'empara de l'article 149, 1, 1a i 13a de la Constitució. La resta de preceptes d'aquesta Llei són aplicables a falta de legislació específica dictada per les comunitats autònomes amb competència normativa en les matèries que aquesta regula.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de juliol de 1992.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ